

Kázeň z ev. služieb Božích v Bratislave (Nový kostol), 1. nedeľa po Svätej Trojici, 7. 6. 2026, 18.00, ES: 634, 484, 182, 643, 1 (VP 643, 2 - 6), 606,

Konfirmácia dospelých

Vážené chrámové zhromaždenia, bratia a sestry vo viere, ctení hostia,

Vy, obe milé Ivanky a milá Lucka, **ste absolvovali prípravu** ku konfirmácii. Prípravu na to, **aby ste žili ako povedomé a zodpovedné evanjelické kresťanky**. Tešíme sa z vašej viery a na nový úsek vašej životnej cesty vás vpredvážame slovami z

Ev. Lukáša 24, 47 - 48: „V Jeho (Ježišovom) mene sa musí kázať pokánie na odpustenie hriechov všetkým národom, počnúc od Jeruzalema. Vy ste svedkovia toho.“

Vy **ste svedkami, že ukrižovaný Ježiš Kristus žije**, že svojím Svätým Duchom premieňa ľudské životy, vedie do spoločenstva s Ním a k pekným vzťahom s ľuďmi.

Či chceme alebo nechceme, každý deň ľuďom dosvedčujeme, kým pre nás Pán Ježiš je, čo pre nás znamená. Či je iba ozdobou našich životných medzníkov, „čerešničkou na torte“, **alebo Tým, kto vedie a formuje náš život**. Vy tri i my ďalší - vedome či menej vedome - sme svedectvom, či je Kristus Tým, na koho sa spoliehame až keď nám „tečie do topánok“, alebo Tým, komu ďakujeme každé nové ráno, sotva

otvoríme oči. - Tým, kto napĺňa náš život vďačnosťou a milosrdenstvom.

O Ježišovi Kristovi svedčíme nie až tým, čo hovoríme alebo konáme, ale predovšetkým tým, kým sme. Pravdaže, nie sme dokonalí. No **predmetom nášho svedectva nie je naša dokonalosť a spravodlivosť**. Svedčíme o Ježišovi, ktorý odpúšťa hriechy každému, kto ich úprimne ľutuje a chce sa s nimi rozísť. Svedčíme o Kristovi, ktorý svoju silu prejavuje v našej slabosti a rozhojňuje svoju milosť tam, kde sa rozšíril hriech.

Ak veríme v Ježiša ako našu najvyššiu autoritu - ako v nášho Pána a Spasiteľa, premietne sa to do nášho žitia - do nášho myslenia aj počínania. **Jednou z najlepších reklám kresťanstva je to, keď niekto zistí, že sme veriacimi, a prekvapí ho, akí normálni sme.** František z Assisi povedal: „**Zvestujte evanjelium všetkými spôsobmi, ak je to nevyhnutné, použite aj slová.**“ Bez slov nemusí byť naše svedectvo vždy zrozumiteľné. Preto máme aj slovami priznať, kto nás vedie, posilňuje, premieňa.

Možno sa pýtate: Ako ľuďom dosvedčiť - priblížiť - ako im povedať, že Ježiš Kristus je životnou silou, že život s Ním - vo viere v Neho dáva zmysel? Ako to vyjadriť, aby sa Pán Ježiš stal aj pre ďalších inšpiráciou?

Naše – i vaše **svedectvo musí byť nesené pravdivosťou a úprimnosťou**. To ostatné je práca Ducha Svätého. Na nás je, aby sme prekonali strach z toho, že budeme nepochopení či zosmiešnení.

Všeličo **sa môžeme naučiť od apoštola Pavla. Napríklad, ako dokázal prijať svoju slabosť**. Nazýva ju ostňom v tele. Dlho sa modlil, aby ho Pán Boh tohto ostňa zbavil. No nestalo sa tak. Pavel sa ho musel naučiť prijať. **Zbavil sa predstavy, že život s Ježišom Kristom znamená byť vždy silný, zdravý, perfektný**. Osteň v jeho tele zostal, no Pavel zmenil svoj pohľad naň, na seba aj na Boha.

Drahé sestry, nech vám Pán Boh dáva múdrosť a citlivosť, aby ste dokázali hodnoverne žiť s Ježišom Kristom a byť oslovujúcim svedectvom o Ňom – o Jeho láske a to na slávu Božieho mena a ľuďom na požehnanie. Amen.

S použitím: NKD 2026: [Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár](#)

Úvod k spovedi a Večeri Pánovej

Žalm 51, 11: „*Skry si tvár pred mojimi hriechmi a zotri všetky moje viny!*“

Drahé sestry, milé spoločenstvo!

Byť kresťanom neznamena počítať s neustálymi víťazstvami a s trvalým úspechom. Potrebujeme **sa naučiť** aj prehrávať a **pracovať**

so svojimi chybami. Prekážky a neúspechy nás posilňujú, učia trpezlivosti a pokore.

Uvedomenie si svojich nedostatkov a zlyhaní, svojej hriešnosti, jej vyznanie pred Bohom vedú k tomu, že sa duchovne znovu narodíme. **V prehrách sa učíme dôverovať Bohu, nie sebe. V prehrách sa láme naša pýcha**, miznú ilúzie o tom, že si vystačíme sami a otvára sa priestor pre Boha a Jeho milosť.

Čítali sme z 51. žalmu. V ňom kráľ Dávid priznal svoje zlyhanie – **prehru svojich činov a predtáv o tom, aký správny život vedie**. Dávid **klope na dvere s „nápisom“: Božie milosrdenstvo** – Božie zmilovanie sa.

Je pripravený na to, že oné dvere sa nemusia otvoriť. Ľutuje, čo urobil.

Bohu milí nie sme vtedy, keď neurobíme chybu. **Sme Mu milí, keď sme schopní vyznať Mu svoje hriechy a činiť pokánie. Oľutovať to, čo je v našom živí zlé a túžiť sa s tým rozísť**, úmyselne to viac neopakovať. Potom prežívame svoj život inak ako predtým. Stávame sa citlivejšími voči tým, ktorí padajú na dno. Jemnejšími v posudzovaní druhých. Tvoríme okolo seba pokoj lepšie, ako človek, ktorý sa nazdáva, že nikdy neprehral.

Ak Pán Boh svojím slovom vynáša na svetlo naše temné stránky, nerobí tak preto, aby nám strhol body z osobného ohodnotenia, ale aby nás

varoval pred zlom okolo nás, aj v nás. Práve zlo v nás je častým kameňom našich úrazov.

Pán Ježiš Kristus neprestal byť milovaným Božím Synom ani po tom, keď sa ľudia od Neho odvracali, neprestal Ním byť ani vo chvíľach svojho utrpenia na kríži.

Aj my zostávame v objatí Božej lásky aj vo svojich prehrách. Pán Boh sa k nám priznáva nielen vtedy, keď víťazíme, ale aj vtedy, keď prehrávame. Neopúšťa nás, ani keď sme na dne.

Ďakujme Mu za Jeho lásku, ktorá zvíťazila nad hriechom, diablom a smrťou.

Prehra nie je to, keď sa nám nedarí, ale to, keď rezignujeme na Božiu milosť. Prehra nie to, keď padneme, ale keď odmietame vstať - chopiť sa ruky, ktorú nám Boh podáva, aby nás zdvihol.

Bože, *„aká vznešená je tvoja láska! Ľudia sa utiekajú pod Tvoje ochranné krídla, sýtiš ich výdatným pokrmom svojho domu a napájaš ich z rieky svojej dobroty.“* (Ž 36, 8 - 9, Botekov preklad) Amen.

S použitím: NKD 2026: **Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár**